Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 85. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 7-го ТРАВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 7, 1986 No.85. VOL. XCIII

СКВУ ЗАКЛИКАЄ ДО ДОПОМОГИ УКРАЇНІ

Торонто (СКВУ). — Президія Світової Ради Суспільної Служби (СРСС) робить всі можливі старання допомогти жертвам нуклеарного нещастя в Україні.

Старання ідуть через Червоний Хрест, як також у співпраці з ЗУАДК і Суспільною Службою Українців Канади через уряди ЗСА і Канади.

СРСС звертається до української спільноти в діяспорі, щоб через свої організації і крайові репрезентації робили старання зорганізувати негайну допомогу Україні в цьому страшному нещасті.

ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ ПОШИРЮЄТЬСЯ НА ТЕРЕНІ КАНАДИ

На світлині (в першому ряді, зліва): Б. Робак, Владика І. Борецький, д-р С. Ворох; (в другому ряді, зліва): мгр Ю. Шанта, мгр В. Молодецький і мгр І. Хамуляк.

Торонто (ІЯХ). — Наукове відзначення Хрищення Руси-України — Гарвардський Проєкт від самого початку має повну моральну і матеріяльну підтримку Митрополита Максима Германюка. Але ширшої збіркової акції на терені Канади ще ніхто не проводив.

Представники Ділового Комітету д-р Степан Ворох, інж. Дам'ян Кордуба, Богдан Робак і мгр Іван Хамуляк, по деяких вступних приготуваннях, відвідали Владику Ізидора Борецького тут в його приміщеннях і відбули з ним довшу розмову про Гарвардський Проєкт і можливости помочі для його реалізації теж на терені Канади.

Владика уважно вислухав аргументів, чому саме Гарвардський Проєкт зараз являється найбільш ефектовним пляном відзначення Тисячоліття Хрищення Руси-України, які представили д-р С. Ворох та інші члени Ділового комітету, і виявив повну солідарність з головними ідеями згаданого проєкту і заявив, що так як і інші Владики на терені ЗСА, Канади і поза ними, він хоче допомогти його здійсненню.

Того самого дня вечером в приміщеннях УНО відбулися наради запрошених громадян і по довшій й обширній дискусії намічено окремих людей, які мають бути ініціятивною групою для створення канадського відділу Комітету Тисячоліття Хрищення Руси-України — Гарвардський Проєкт, покищо на терені Торонто й околиці, але теж шукати способу охоплення цілого канадського терену.

До тієї ініціятивної групи ввійшли: Б.Бігус, Ю Шанта, д-р Ю. Курись, інж. Я. Соколик, інж. М. Цибульський, Т. Волошин, В. Молодецький та Л. Яківчук. Свою допомогу в тій праці дадуть теж д-р М. Малецький та д-р М. Кушпета.

Конґресмен Ґваріні засуджує СССР

Під час пресової конференції (зліва): о. В. Мірчук, о. І. Сквір, парох російської православної церкви в Джерзі Сиmі, який підтримує українську громаду, конгресмен Ф. Ґуаріні і о. В. Іващук.

Джерзі Сиmі, Н. Дж. — В п'ятницю, 2-го травня ц.р., конгресмен Френк Ґваріні з Ню Джерзі скликав пресову конференцію.

На конференцію прибули головний предсідник УН-Союзу д-р Іван Флис, парох церкви свв. Петра і Павла о. Роман Мірчук, парох православної церкви о. Василь Іващук, представники громадських українських і польських організацій і преса.

Конгресмен Ґваріні заявив, що катастрофа нуклеарного реактора в Чорнобилі в Україні є найгіршою катастрофою що будь-коли сталась. Конгресмен далі сказав що найгірше було те, що Совєтський Союз відмовився відразу повідомити решту світу про цю катастрофу. Ґваріні сказав, що ця катастрофа є „світовою справою", а не лише справою Совєтського Союзу і найближчих країн. На жаль Совєтський Союз так не думає. Сьогодні Москва твердить що згинуло лише дві особи та 197 було поранених. Проте особи, які сконтактувались з родинами в Україні кажуть, що є між 10,000 і 15,000 осіб, які загинули в наслідок катастрофи.

Ґваріні сконтактувався з головнокомандуючим штабу армії, який одержав нові фотографії нуклеарного реактора, з реактора дальше виходять гази, відпадки, а навколо реактора — руїна.

У загальному, ситуація в Україні виглядає так. Вода та харчі і овочі, ярина є занечищені радіяцією, існує паніка серед людей. Совєтський Союз далі відмовляється від допомоги від Америки і інших країн.

У розмові з присутніми конгресмен Ґваріні заявив, що головно організація Червоного Хреста могла б найбільше допомогти Україні в такій ситуації. „Ми пробуємо їм допомогти в будь-який спосіб, але Совєтський Союз відмовляється від допомоги".

Ґваріні сказав, що Україна є поневоленою країною та мабуть тому СССР відмовляється від допомоги інших країн. „Якби катастрофа трапилась в Москві або в Росії, може це була б інша справа та може тоді СССР прийняв би допомогу від нас та від европейських країн".

Вкінці Ґваріні сказав, „що ми правдоподібно ніколи не будемо знати точно що сталось та скільки людей загинуло, але ми все ж таки повинні намагатися допомогти тим людям в Україні".

В ТОКІО ПІДПИСАНО УГОДУ ПРО БОРОТЬБУ З ТЕРОРИЗМОМ

Токіо. — Тут у понеділок, 5-го травня, лідери урядів Англії, Італії, Канади, З'єднаних Стейтів Америки, Франції, Західньої Німеччини і Японії підписали угоду про боротьбу з міжнароднім терроризмом і вказали на Лівію, як на країну, що підтримує терроризм.

В комунікаті говориться, що країни-учасниці конференції в Токіо строго осуджують всі форми міжнародного терроризму. Вони визнають, що боротьба з міжнароднім терроризмом є справою всіх країн. Учасники конференції зобов'язалися боротися з міжнароднім терроризмом в межах законів. Вони взяли зобов'язання спільно виступати проти всіх країн, які підтримують терроризм і особливо проти Лівії, до того часу, поки ці країни не відмовляться від підтримки терористів. Учасники конференції вирішили не експортувати зброї в країни, які підтримують терроризм, обмежити розміри дипломатичних представництв країн, які підтримують терроризм, заборонити в'їзд в свої країни особам, в тому числі дипломатами, які раніше були вигнані з якої-небудь країни за терористичну діяльність, посилити контроль над в'їздом в країни громадян тих держав, які підтримують терроризм, розширити співробітництво між службами крайової безпеки.

Стало відомо, що американська делегація настоювала і на економічних санкціях проти країн, які підтримують терроризм. Аля ця пропозиція не зустріла одобрення більшости учасників конференції.

Державний секретар ЗСА Джордж Шулц висловив на пресовій конференції повне задоволення від підписаної угоди. На запитання одного з репортерів, що означає ця угода для Каддафі, державний секретар відповів: „Це недвозначне послання означає: 'Ви дістали те, чого добивалися. Ви в ізоляції. Вас визнали терористом'. Саме так, а не інакше, він повинен сприйняти угоду".

Конференція лідерів урядів семи країн закінчилася у вівторок, 6-го травня. В цей день був прийнятий комунікат, присвячений економічним питанням.

Вашінґтонська Група гоститиме консула

Вашінгтон. — Вілліям Кортні, американський дипломат, який призначений на генерального консула ЗСА в Києві, виступить перед українською громадою тут в четвер, 8-го травня. Зустріч влаштовує Вашінгтонська Група українських професіоналістів у залі собору Пресвятої Родини, при 4250 Гервуд Ровд, о год. 7:30 вечора.

Перед призначенням на київський пост д-р Кортні відав справами стратегічної і ядерної політики у політично-військовому бюрі Державного департаменту та був помічником заступника Державного секретаря Майкела Армакоста. Він також працював в американських посольствах у Бразилії і Москві.

Вілліям Кортні народився 42 роки тому. Він випускник університету Західньої Вірджінії і доктор економічних наук університету Бравн. Приготовляючись відкрити і очолити консулят у Києві, д-р Кортні тепер відбуває ряд зустрічей із знавцями українських питань в різних частинах ЗСА.

Зустріч з громадянством, що її влаштовує Вашінгтонська Група, матиме товарисько-інформаційний характер і включатиме перекуску.

Орест Дейчаківський, співробітник конгресової Гельсінкської комісії і член управи Вашінгтонської Групи, представить гостя громаді.

У СВІТІ

ПРОФЕСОР ІСТОРІЇ університету Південної Каролайни Роберт Ґерцштейн знайшов у крайовому архіві у Вашінгтоні нові документи, що стосуються колишнього генерального секретаря Об'єднаних Націй Курта Вальдгайма. Знайдені записи, зроблені К. Вальдгаймом за період від 19-го липня до 21-го серпня 1943 року. Вони є частиною щоденника, що його Вальдгайм, як і багато німецьких старшин, вів щодня. В цей час старший лейтенант Вальдгайм був старшиною зв'язку між німецьким генеральним штабом і 11-ою італійською армією, яка перебувала тоді в північно-східній Греції.

СПІКЕР ПАЛАТИ Репрезентантів Томас О'Нілл оголосив, що наступне голосування в справі надання допомоги антикомуністичним повстанцям Нікараґуа відбудеться 9-го черня. Т.О'Нілл та інші конгресмени-лібералі роблять все можливе, щоб Палата Репрезентантів остаточно відкинула пропозицію президента Роналда Реґена про надання допомоги у висоті 100 міл. дол. борцям за свободу Нікараґуа. Республіканці намагаються добитися, щоб до питання про військову допомогу повстанцям Палата Репрезентантів повернулася якомога скоріше. Томас О'Нілл та його однодумці все ще впевнені, що їм вдасться провалити пропозицію Президента про військову допомогу антикомуністам.

МОСКВА ДОПОМОЖЕ КУБІ збудувати два нуклеарні реактори, приблизно 250 миль від Маямі, тобто від американської території. Вчені і нуклеарні спеціялісти побоюються, що ці реактори не будуть кращими від реакторів, які горять в Україні, біля місцевости Чорнобиль У випадку катастрофи такого реактора на Кубі, населення ЗСА на материку напевно буде загрожене нуклеарною радіяцією.

МОСКВА ПОМАЛУ ПРИЗНАЄТЬСЯ ДО НАСЛІДКІВ КАТАСТРОФИ В ЧОРНОБИЛІ

Москва. — Совєтська газета „Правда", орган Центрального Комітету КП-СС, і деякі члени Політбюра поволі, може навіть під тиском вільного світу, а особливо загрожених нуклеарною радіяцією країн Европи признається до наслідків великої нуклеарної катастрофи в Україні, в місцевості Прип'ять біля Чорнобиля.

„Правда", у числі з 6-го травня ц.р., опублікувала більш детальний опис вибуху і наслідків катастрофи, яка почалася, як загально передбачали, ще в п'ятницю, 25-го квітня, а в суботу, 26-го квітня вже почався вогонь в забудованнях реактора, який почав випускати радіоактивні отруйні хмари.

Московська газета описує про геройство пожежників, які пробували погасити вогонь, як тільки він почався, але вогонь поширювався з такою швидкістю, що вони не могли дати собі ради і горіння перейшло усі спроможності людської уяви. Полум'я з вогню було видно з кількамилевої віддалі і вона сягала 100 й більше футів вгору. Очевидно, у висліді вибуху і вогню, серед населення постала дяка паніка і тому, мовляв, місцеві власті і центральний уряд в Москві вирішили не розголошувати дуже тієї справи, щоб не посилювати паніки. „Правда" всеодно бреше коли пише, що кілька тисяч робітників і населення у місцевостях Прип'яті та Чорнобилі було „спокійне". У повідомленні сказано, що населення Прип'яті в числі 25,000 осіб було поспішно вивезене в інші незагрожені місцевості і містечко перетворилося у „містечко духів".

Так як завжди буває із совєтськими повідомленнями, ані „Правда", ані совєтське пресове агентство ТА-СС, не згадують про число жертв, про відсоток нуклеарної радіяції, яка вийшла з горіючого реактора і про шкоди, які ця радіяція спричинила для населення України тепер і в майбутньому. Властиво закордонні спеціялісти і навіть ті, які вже перебувають в Совєтському Союзі на запрошення уряду, найбільше побоюються наслідків від радіяції в майбутньому, тому, що населення в Україні ледве чи має можливість і засоби захоронити себе від затроєних радіяцією води, молока, ярини, овочів, та інших продуктів.

У вівторок, 6-го травня, західні засоби масової інформації повідомили, що Дніпро, головний водний резервуар, а також штучні резервуари в Чорнобилі, а головно в Києві, затроєні нуклеарною радіяцією і, що, мовляв, уряд робить усі можливі заходи, щоб забезпечити населення водою та іншими незатроєними продуктами.

У Вашінгтоні офіційні особи заявили, що маленький відсоток радіоактивних хмар продістався до Канади і західньої частини ЗСА, але радіоактивність така низька, що вона ледве чи впливатиме на організм людини.

Вміжчасі до Москви виїхали ще два відомі лікарі від нуклеарної радіяції, щоб там на місці асистувати при численних операціях тих осіб, які були тяжко поранені від вибуху. Також стало відомим, що 12 европейських країн, членів Европейської економічної спільноти, вирішили на своєму засіданні в Брюсселі, Бельгія, щоб тимчасово припинити імпорт овочів, ярини, молочних продуктів тощо із східньоевропейських країн, які були затроєні нуклеарною радіяцією.

Лідери цієї спільноти натомість пропонують дати всяку допомогу загроженому населенню України й інших країн, якщо СССР погодиться на таку допомогу.

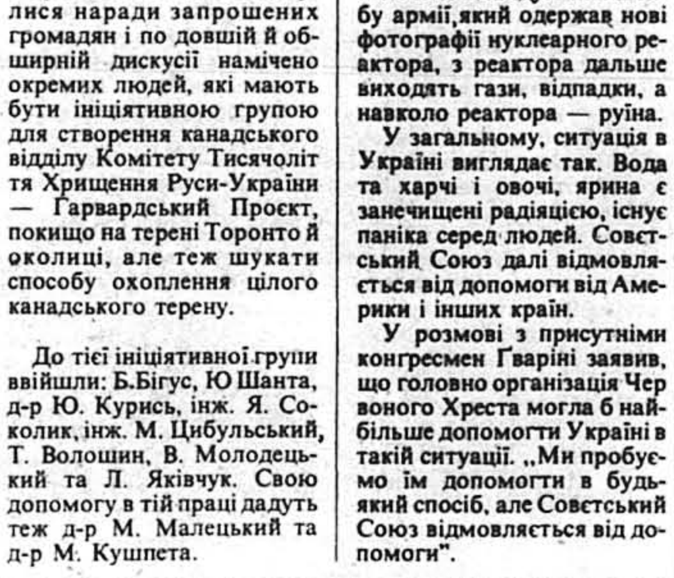
Л. Плющ доповідатиме в Ню Йорку

Ню Йорк. — З канцелярії Наукового Товариства ім. Шевченка повідомляють, що відомий колишній совєтський в'язень, автор студії про Шевченка, яка в цих днях вийде з друку, Леонід Плющ, прибув з Франції на відвідини ЗСА й Канади й візьме участь у шостій річній конференції Шевченкознавства, яка відбудеться у суботу, 17-го травня ц.р., о год. 5-ій по полудні, тут у домі НТШ.

Конференцією, яка відбудеться у 125-річчя смерти українського Генія, керуватиме проф. Юрій Шевельов.

Візьмуть у ній також участь професори Торонтонського університету Юрій Луцький, проф. Гарвардського університету й директор УНІГУ Омелян Пріцак. Початок конференції о год. 5-ій по полудні. Після конференції присутні матимуть змогу зустрітися за кавою й солодким з учасниками програми конференції.

В УНС вшанували сеньйора журналістів

Ред. І. Кедрин виголошує слово. Зліва: У. Дячук, В. Сохан, д-р І. Флис.

Джерзі Сиmі, Н. Дж. — У вівторок, 22-го квітня ц.р., сеньйорові українських журналістів Іванові Кедринові сповнилося 90 років життя.

Відзначаючи цей день народження та безперебійну працю ювілята у редакції „Свободи", яка продовжується і тепер, 14 років після переходу на емеритуру, члени Головного Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу, редакцій „Свободи" і „Українського Тижневика" та повний склад працівників цих установ вшанували ред. І. Кедрина святковим полуденком, який був для нього справжньою несподіванкою.

У великій залі приміщень Головного Уряду зібралися усі працівники точно о год. 12-ій полудня і грімким „Многая Літа" привітали ред. І. Кедрина, що в товаристві головного предсідника д-ра Івана Флиса та головного секретаря Володимира Сохана увійшов на залю.

Після перекуски, в часі якої при почесному столі поруч ред. І. Кедрина засіли члени Екзекутиви д-р І. Флис, В. Сохан, головний касир Уляна Дячук і головний організатор Степан Гавриш та головний редактор „Свободи" Зенон Снилик, піднесено ювілятові уродиновий коржик із дев'ятьма свічками.

Із сердечними побажаннями редакторові І. Кедринові промовляв головний предсідник УНС д-р І. Флис, який підкреслив величезну журналістичну і публіцистичну працю ред. І. Кедрина і його відданість журналістичній професії. Зокрема дякував ред. І. Кедринові за його довголітню співпрацю із виданнями УНС, а головно з редакцією „Свободи", з якою він стоїть у тісному зв'язку до сьогоднішнього дня.

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

ВИСТУПАЮЧИ НА ПЕРЕСЛУХАННЯХ у Конгресі при обговоренні питання про мирне урегулювання в Афганістані, колишній амбасадор ЗСА в Об'єднаних Націях Джін Киркпатрик заявила, що будь-яка угода порушить принципи свободи, якщо в ній не буде передбачено право афганського народу на самостійність. Вона виступила проти запропонованих урядом ЗСА умов мирного урегулювання, бо ці умови не передбачають участи представників афганського Опору в мирних переговорах. Тепер переговори ведуть під егідою ОН представники Пакістану і комуністичного уряду Афганістану. За словами Дж. Киркпатрик, лише повстанці є дійсними представниками афганського народу. Вона висловила думку, що Афганістан повинен представляти в Об'єднаних Націях не просовєтський режим, а тимчасовий уряд, який можуть зформувати політичні представники повстанців. Киркпатрик назвала дивною політику Адміністрації Роналда Реґена, яка підтримує з афганським режимом дипломатичні відносини.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ офіційно повідомив Австралію і Нову Зеляндію, що З'єднані Стейти переглянуть своє ставлення до спільного оборонного пакту, якщо Нова Зеляндія і далі забороннятиме американським військовим кораблям запливати в свої порти. Однак американське ставлення до новозеляндської політики не означає припинення військових зв'язків з Австралією, яка і далі вважається надійним союзником. Це було підтверджено обома сторонами під час недавньої візити до ЗСА прем'єр-міністра Австралії Боба Говка. Президент Роналд Реґен і Б. Говк домовилися обмінятися формальними листами, які підтвердять незмінність двосторонніх відносин.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ ДЕПАРТАМЕНТ праці, безробіття в квітні зменшилося в порівнянні з березнем на 0.1 відсотка і становить 7.1 відсотка. За квітень кількість працюючих в З'єднаних Стейтах Америки збільшилася на 200,000, однак без роботи все ще залишаються 8.3 мільйона осіб. Серед 11 найбільш населених стейтів ЗСА найменше безробітних у Массачузетсі (2 відсотки) і Ню Джерзі (4.7 відсотка). І далі найвищий рівень безробіття (42.6) серед негритянських підлітків, хоч у березні він був ще вищим (43.7).

„ЩОЙНО ЗА КІЛЬКА РОКІВ БУДЕМО ЗНАТИ ЦІЛУ ШИРИНУ КАТАСТРОФИ!"

Джерзі Сиmі, Н. Дж. (О. Кузьмович). — В обличчі несподіваної нуклеарної катастрофи у серці України шукаємо відповіді на десятки питань: чому, як, з якими наслідками для населення, для української землі буде цей вибух реактора чи реакторів получений?

В останніх днях ми почули і читали десятки пояснень від знавців нуклеарної енергії але все ж таки, як завжди у нещасті, нам хочеться шукати відповіді у своїх близьких земляків.

Тому і звернулися ми до професора нуклеарної фізики, а при тому пластового друга Олекси Біланюка, який вже 22 роки працює у цій ділянці нині є професором в Свартмор коледжі.

Хоча проф. О. Біланюк незвичайно сердечно приймає наші запити, однак, розмова відбувається лише телефонічно з уваги на те, що проф. О. Біланюк чергового дня відлітає до Мехіко на наукову медичну конференцію, отже мусимо обмежитися у наших питаннях.

Як знаємо, проф. О. Біланюк був перед дев'ятьма роками делеґований Американською академією наук, як професор фізики у Києві, та працював там в Інституті ядерної фізики, саме як будували нуклеарну станцію у Чорнобилі. Розуміється, він підкреслює із свого досвіду величезне засекречення совєтських властей у всіх дослідах і, порівнюючи це до одвертости американців, розповідає, що він не мав доступу до таких речей, які в ЗСА має можливість оглядати кожний „смертельник".

На наше запитання, як він оцінює теперішню катастрофу, про яку совєтські чинники також не хочуть давати ніяких інформацій, проф. О. Біланюк відповідає, що саме із-за того важко знати, що там діється. На кожний випадок, як йому відомо з обсервації на місці будівлі нуклеарної станції в Чорнобилі, вона була подумана майже виключно для використання у практичних цілях, але звертає увагу що плютоній, який творить реактор як усі похідні залишки із того типу реактора можна використовувати або для палива або для нуклеарних цілей, значить військових.

Проф. О. Біланюк підкреслює з притиском, що нуклеарна енергія ще не є достатньо досліджена і тому неможливо передбачити такі випадки як був на Тримилевому острові в ЗСА, чи тепер у Чорнобилі. Проф. О. Біланюк вияснює що в ЗСА збільшили після цього першого випадку обережність, хоча вже і в Тримилевому острові мали відповідно побудовані споруди, які охороняють великі реактори від того, щоб нуклеарна енергія не видісталася назовні. В СССР у такі охоронні засоби не вірили, вважаючи їх непотрібним збільшенням видатків для побудови реакторів. Це тепер суворо пімстилося і на коштах і на людях, тим більше, що населення довкола Чорнобиля в останніх роках зросло до 2,000,000, як твердить один з інженерів.

Тут ми питаємося нашого співрозмовця, як велика, на його думку, ширина небезпеки для населення в довкіллі Чорнобиля у від-

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Відгуки катастрофи в Україні

„Нема зла, яке не вийшло б на добро" — ця правда виправдалася також у випадку останньої катастрофи в Україні. Ніколи від кінця Другої світової війни та переміни первісної Ялтинської і американсько-совєтської ідилії в холодну війну не було в світі стільки обурливих слів на адресу Москви, як в останньому тижні. Коли появились твори Солженіцина з ревеляціями про ҐуЛаґи — Захід здивувався і це була для Заходу своєрідна сенсація. Десятки таких творів і десятки Сахарових та інших „сенсацій" не наробили б стільки неприхильного Москві шуму, що вибух нуклеарного реактора в Чорнобилі . Вільний світ не таврував Москви за сам вибух, бо такі і їм подібні катастрофи трапляються в різних країнах. Але світ обурився на систему заскречення, обманювання, обдурювання та просто забріхування, яка в цілій своїй наготі виявилася у цьому випадку. Москва проголосила факт вибуху реактора щойно в 48 годин опісля доконаного факту. Від того часу тільки краплинками просочувались із Совєтського Союзу на Захід вістки про цю катастрофу. По нинішній день Москва зберігає первісну брехню, що згинули там тільки дві особи. Згодом признано, що переведено евакуацію людей — але скільки їх, з яких місцевостей і куди — так і дотепер не відомо. Для задурманення власного суспільства і закордону кремлівські володарі влаштували першотравневу „показуху" в Москві і Ґорбачов із членами Політбюра та „президентом" Ґромиком приймали біля мавзолею Леніна на Червоній площі дефіляду війська та примусово зігнаних робітників і школярів. Але Ґорбачов у своїй промові ні словом не згадав про катастрофу в Україні — і це знову страшенно обурило ввесь вільний світ.

Президент Реґен заявив в Токіо „вони (большевики) винні нам вияснення". Поведінку Москви натаврував віцепрезидент Буш, який урядує у Вашінґтоні під час неприсутности Президента. Коли якись катастрофа загрожує також сусіднім країнам — то вона перестає бути „внутрішньою справою" даної країни — заявив Реґен. „Який це режим, який не дбає за життя і здоров'я власних громадян?!" — дивувались коментатори на Заході. „Ґорбачов втратив обличчя" — чули ми від найповажніших коментаторів. Система мовчанки, затаювання і обманювання — раптом обернулась бумеранґом проти Москви. І раптом усі засоби масової інформації — преса, радіо і телевізія — у вільних країнах світу заговорили про Україну й українців. Київ дотепер був у очах Заходу завжди в „Росії", „Рашія", тепер ніхто вже не говорить про „Рашія", а про „Юкрейн".

До болю прикро, але правдиво, що тільки наші нещастя звертали увагу на нас. Невдачна втеча Медведя, видача Ізраїлеві Дем'янюка і ця остання катастрофа в Чорнобилі спонукали всі газети висилати своїх кореспондентів на інтерв'ю до українських редакцій, установ, церков. Ще ніколи не писали американські часописи і не показали стільки світлин на телевізорах про українців в Ню Йорку та інших містах Америки — як в останньому тижні. І все це — у дусі найбільшої прихильности до України й українців та ворожости супроти „Рашія", в яку закоханими були і може ще є американські ліберали.

Кремлівські володарі та московське КҐБ на допускали навіть думки про те, що така катастрофа з нуклеарним реактором може мати для СССР погані політичні наслідки. Але сьогодні нема у вільному світі ні одного політичного діяча — аналітика, який не признавав би, що дійсно міжнародна ситуація погіршилась для Совєтського Союзу. Ароґантне відкинення пропозиції прийти з допомогою від Міжнародного Червоного Хреста і від Америки було патологічним страхом перед чужинецькими „шпигунами" та закоханням у свою залізну завісу, що відмежовує СССР від зовнішнього світу. Але вільний світ цього не розуміє. Як можна в ім'я вірности партійно-політичній системі легковажити собі життя і здоров'я десяток чи й сотень власних громадян та не дивитись на можливість загрози для життя і здоров'я ближчих і дальших сусідів, куди вітер може занести смертоносну радіяцію?

Очевидно, що „брехня має короткі ноги" — і в цьому випадку теж зчасом світ дізнається про докладне число жертв і про всі подробиці усієї трагедії. Не вдалося совєтському урядові навіки зберегти тайну про штучний голод в Україні, ані про вистріляння польських старшин у Катинському лісі, ані про Холодний Яр і Вінницю. Не вдасться затаїти й подробиці про Чорнобиль. Дотепер все ще у вільному світі нема свідомости про трагедію жінок, торощених совєтськими танками в Караґанді, дотепер все ще широкі маси Заходу не знають трагедії України. Але вона вийде наверх і загинуть творці цієї трагедії, большевицькі нелюди.

М. Платковський

РОЗХОДЖЕННЯ ПОМІЖ АМЕРИКОЮ І ЇЇ ЕВРОПЕЙСЬКИМИ СОЮЗНИКАМИ

Сателіти Москви (за винятком у деяких випадках Румунії) слухняно виконують накази Кремля, особливо щодо зовнішньої політики і справ військового характеру. Інакше представляються справи на Заході: в демократичних системах зрозуміло, що хоч Америка — це велика і наймогутніша сила в НАТО, проте европейські союзники не раз ведуть свою власну політику і розходяться з тими чи іншими заходами і потягненнями Вашінгтону. Постає лише питання: чи цих розходжень не забагато і чи европейські союзники Америки не перетягають струни у своїх окремих виступах і сепаратній політиці?

Відомо, що в часі війни у В'єтнамі европейські союзники Америки зайняли „невтральне" становище і пальцем не рушили, щоб допомогти Америці. Правда, В'єтнам був дуже віддалений від Европи і, може, мали рацію ті, які критикували тоді Америку, а особливо способи провадження американської війни у В'єтнамі, що неминуче мало довести до фактичної поразки Америки. Але гірше було із економічними санкціями, які застосувала Америка після совєтської агресії у Чехо-Словаччині, а особливо після перевороту генерала Ярузельського в Польщі.

У багатьох випадках европейські держави займали інше становище, аніж Америка, вважаючи для себе за корисне мати торговельні зносини з СССР. Чи ці держави не провадили дуже небезпечної політики, бож вони своїми торговельними зносинами з російсько-комуністичною імперією спричинювалися до піднесення могутности цієї імперії? Правда, і Америка була у цьому відношенні не без гріха, бо коли їй було це, як їй здавалося, вигідно, вона ішла на ті чи інші поступки для Москви, не питаючись згоди своїх европейських союзників.

Найбільші розходження поміж Америкою і її европейськими союзниками вийшли на світло денне саме тепер у справі поборювання міжнародного тероризму, зокрема в справі удару Америки на Лівію. Лише Англія підтримала Америку. Інші не хотіли застосувати економічних і дипломатичних санкцій проти Лівії, бож вони мають з нею, на їх погляд, корисні для них господарські стосунки Коли ж дійшло до акції американських бомбовиків проти Лівії, то, наприклад, Франція просто відмовилася пропустити ці літаки через свій повітряний простір. Вже, так би мовити, пост фактум, почали союзники Америки думати про якісь дипломатичні санкції проти Лівії. а на вершинній нараді в Токіо президент Реген таки закликав до спільної акції проти міжнародного тероризму.

Дивним видається становище европейців, якщо вони вважають, що тут розходиться про „спір" поміж Америкою і Лівією, а вони можуть дотримуватися „невтралітету". Бож терористичні акції хоч здебільшого скеровані проти американських об'єктів, але вони відбуваються на території европейських держав і від цих акцій гинуть не тільки американці, але також французи, німці, італійці і то з-посеред невинного цивільного населення. Ну, що би робили Франція, Західня Німеччина тощо, якби вони мали якісь свої труднощі, а Америка заявила б, що це справа лише цих держав, до яких Америці немає чого втручатися. Тим більше, що в минулому були вже такі випадки, коли навіть Франція зверталася по допомогу до Америки, а ця остання їм у допомозі не відмовляла.

Щодо явища міжнародного тероризму, то треба відмітити той безсумнівний факт, що за цим тероризмом стоїть у конечному результаті безумовно Москва. І якщо про це вже давно пишуть деякі і американські і західньоевропейські часописи або про це говорять теж деякі політики на Заході, то уряди держав Заходу про це мовчать. Бож хіба можна собі уявити, що маленький Каддафі в маленькій Лівії дозволяв би собі провадити тероризм, якби за його плечима не стояв могутній Совєтський Союз. Але тут маємо до діла зі свого роду завороженим колом: вислати бомбовики на Москву, щоб скинути бомби на Кремль — це означало б викликати третю світову війну, якої ніхто слушно не бажає. А значить, що треба далі жити з терором? ...

Досьогодні покутують ще ті часи, коли англійський прем'єр Ллойд-Джордж сказав оці фатальні слова: „торгувати можна і з канібалами", починаючи торгівлю із СССР. Франція, Англія і почасти також Америка підтримували в роках 1919-20 рух російських монархістів Денікіна, Юденіча, Колчака. Ці рухи згори були засуджені на провал, Але не було дано жадної підтримки для України й інших неросійських народів, які боролися за свої вільні держави проти московських большевиків. Якби тоді СССР розпався на окремі національні держави, то не було б нині ані небезпеки нуклеарної війни, ані міжнародного тероризму, ані „скаженого пса" Каддафі. Жидівські кола не брали б участь саме тепер в антиукраїнській кампанії, яка є інспірована Москвою, що переслідує в СССР не

(Закінчення на стор. 3)

Михайло Ільків

ДЕВАЛЬВАЦІЯ ДОЛЯРА

Цінність доляра значно зросла у відношенні до закордонної валюти, в останніх кількох роках. Вища вартість, і стабільшість доляра втримували інфляцію під контролею. Зате з іншого боку, вища вартість доляра за кордоном комплікувала міжнародну торгівлю, і тим самим причинилася до сповільнення промислового і аґрикультурного виробництва ЗСА. Це сталося тому, що закордонний покупець перестав купувати дорожчий американський продукт. І це була одна з вимог зміни фінансової політики західньопромислових країн. Так, отже, міністри фінансів ЗСА, Великобританії, Франції, Японії і Німеччини відбули конференцію у Ню Йорку у вересні 1985 року в справі грошового вирівняння між їхніми країнами. Того роду грошова реформа вимагала прицизійного плянування і великої уваги фахових людей, не тільки в ЗСА, але також у міжнародній торгівлі. Гроші, пов'язані з багатьма складними питаннями, ось деякі: інфляція, кількість грошей в обороті, активність в економіці, та інші передумови. Але не зважаючи на додатні чи від'ємні аспекти грошової зміни, промислові країни зайняли становище, що доляр є перецінений у відношенні до закордонних грошей, тому ту різницю треба вирівняти.

Основним завданням зниження вартости доляра, було підвищити вартість грошей чотирьох інших промислових країн, і в той спосіб зактивізувати міжнародну торгівлю. Одже девальвація доляра у відношенні до закордонної валюти повинна б дати можливість бути більше активним у міжнародній торгівлі закордонним покупцям, і в той спосіб узгіднити торговельні справи. Ситуація цікава тим, що така постанова повинна б зменшити імпорт, а збільшити експорт ЗСА в цьому 1986 році. Тому, що дотепер імпорт був значно більший від експорту ЗСА, буде цікаво розглянути наперед його. Доляр девальвував у відношенні до грошей країн із яких ЗСА імпортують різні вироби. З тих країн, себто Великобританії, Франції, Японії, Німеччини і Канади — ЗСА отримують машини транспортове устаткування хемічні та споріднені вироби. Імпорт з тих держав у цілості рівняється біля 34 відсотки того роду промислової продукції ЗСА. Отже можна сподіватися, що ціни на згадані вироби збільшаться, мовляв, через зниження вартости доляра. Якщо так станеться тоді покупці тих виробів в міжнародній торгівлі, можуть звернутися безпосередньо до американських джерел, і з ними заключувати торговельні договори. Це може статися хоч би тому, що міжнародня торгівля перераховується у долярах. При тому, знижені відсотки на кредит в ЗСА роблять його більше приступним для закордону. В такій ситуації експорт може збільшитися, при тому також продукція тих промислових виробів у ЗСА.

Мабуть, вартість доляра залишиться та сама у відношенні до країн експортерів взуття і одягу. Імпорт до ЗСА тих двох виробів рівняється тільки 10 відсоткам загального імпорту. Тому виробництво в ЗСА тих двох виробів може збільшитися лише через більший попит закордонного ринку на ті вироби. До країн, що експортують харчі і тварину до ЗСА, належать: Аргентина, Канада, Тайван, Філіппіни, Австралія, Мехіко і Бразилія. Збут їхнього експорту до ЗСА рівняється 5.6 відсотка загального імпорту. Огляд з додатками доставляють країни: Гонконг Тайван, Корея загальна продаж із тих країн рівняється 4.6 відсотка.

Доляр також не зменшиться на вартості у відношенні до країн продуцентів нафти, не зважаючи на це, що ціни на нафтові вироби знижуються. Нафта продається у долярах на міжнародному ринку. Експортерами нафти до ЗСА є країни: Савдійська Арабія, Канада, Індонезія, Венесуеля, і найбільшим доставцем є Мехіко. ЗСА імпортують 15.5 відсотка нафти.

Мабуть, така переходова ситуація у міжнародній торгівлі триватиме якийсь час, хоч би із-за заборгованости деяких країн .Ті дебітори будуть старатися збільшити продукцію своїх виробів, і збільшити оборот в міжнародній торгівлі, щоб покрити належну заборгованість. Збільшення продукції знизить її ціни. Дешевший товар причиниться до більшого обороту. Нижча вартість доляра поширить ринки збуту між біднішими країнами. З того висновок, що девальвація доляра буде стимулом збільшення продукції і консультації на міжнародному ринку. Різниця поміж імпортом і експортом не вирівняється скоро, але є на добрій дорозі.

Якщо б експортери до ЗСА піднесли ціни на свої товари, то це сповільнило б закупи їхніх товарів. Тоді покупці будуть купувати вироби ЗСА. Визначити перфектність у такій складній ситуації не приходиться, все ж таки всі заходи пороблено для поліпшення пасивного торговельного балянсу ЗСА в 1986 році. Шкода тільки, що в тій цікавій грі не бере участи Україна. Київ ще в IX сторіччі був центром міжнародної торгівлі.

Христина Ковальська-Рущицька

До 150-річчя С. Воробкевича

Перший буковинський композитор і поет (псевдонім Сидора Воробкевича — поета — Данило Млака) народився 5-го травня 1836 року в Чернівцях, на Буковині в родині священика.

У 1861 році закінчив семінарію, одружився, прийняв сан священика. Опісля постійно поповнює свої знання багато читає, захоплюється поезією Т. Шевченка, Квітки-Основ'яненка та Марка Вовчка. Студіює історію українського козацтва. В 1863 році з'явились у львівському журналі „Галичанин" перші вірші С. Воробкевича під заголовком „Думки з Буковини".

У 60-90-их роках майже не було журналу чи газети, де не друкувались би поезії, оповідання, гуморески або науково-популярні статті С. Воробкевича.

З молодих років С. Воробкевич захоплюється музикою та народною піснею. Маючи незвичайний музичний слух, композитор ще будучи студентом семінарії брав активну участь у хоровому й літературному гуртках.

Усе своє життя С. Воробкевич приділяв велику увагу вивченню української народної пісні. Записав їх немало, ходячи від села до села.

У 1865 році написав свою першу працю „Наша народна пісня, у якій підкреслює що народна пісня — це історія народу.

У 1867 році переїздить до Чернівців — столичного центру Буковини, де одержує посаду вчителя хорового співу в духовній семінарії, гімназії та дяківській школі. Тут С. Воробкевич із запалом розгортає свою творчу, громадську й педагогічну діяльність. Пише велику кількість поезій, складає до них мелодії, компонує цілий ряд фортепіянових, камерних п'єс і хорів.

У 1868 році іде у Відень, де підвищує свої знання з гармонії й основ композиції. Живучи у Відні відвідує багато концертів, глибоко вивчає творчість Моцарта, Бетговена, Ліста, Россіні. Після шести місяців у Віденській консерваторії одержує звання викладача співу. На початку 1869 року повертається у Чернівці. Керує богословським та учнівським хорами. Часто виступає з хорами на громадських вечорах, концертах. Чернівецька й Львівська преса вміщує похвальні відзиви на концерти, підкреслюючи глибоке враження, яке справляють на слухачів пісні С. Воробкевича.

Важливим вкладом в українську музикознавчу справу була обширна стаття С. Воробкевича про М. Вербицького, де композитор характеризує твори М. Вербицького як глибоко народні та патріотичні.

У 70-80 роках С. Воробкевич стає ініціятором українського буковинського літературного журналу „Зоря Буковини" та організатором товариства українських студентів „Союз".

У 1876 році редаґує літературний буковинський альманах „Руська хата".

Дня 29-го травня 1887 року всі громадські організації Чернівців — „Руська бесіда", „Народний дім", „Руське літературно-драматичне товариство", товариство „Союз" урочисто відзначили 25-річний ювілей літературної та композиторської діяльности С. Воробкевича (Данила Млаки). На концерті були І. Франко й інші представники літературно-мистецьких та громадських організацій Відня, Львова та інших галицьких міст. Виконувались твори Воробкевича для чоловічого хору „Чом красна Буковина", „Задзвенімо разом, браття", „Огні горять" та багато інших.

Поезією С. Воробкевича зацікавився І. Франко, вибрав найкращі вірші і видав їх у 1901 році окремою збіркою під назвою „Над Прутом".

У 1887 році композитор Віктор Матюк умістив у своєму збірнику малоруських квартетів на чоловічий хор „Боян" кілька хорових творів С. Воробкевича „Там де Татран", „Над Прутом у лузі", „Сині очі", „Вечір".

Серед літературної спадщини слід відмітити твори на історичні теми, думи та баляди: „Іван Підкова", „Скалозуб", „Нечай".

Багато поезій і пісень, пісень на власні тексти Данила Млаки-Воробкевича співались довгі роки у Галичині і Буковині завдяки їх гармоній, мелодичній та талановитій музиці.

Особливо виразна музика композитора до слів „Кобзаря" Т. Шевченка на чоловічі хори: „Думи мої", „Гомоніла Україна", „Минають дні", „Чого мені тяжко", „Три шляхи, „Огні горять", біля 30 творів.

С. Воробкевич написав ряд ліричних творів для вокальних ансамблів, твори для фортепіяну, цифри, гітари, скрипки. Немало музично-драматичних творів, кращі це: „Гнат Приблуда", „Сагайдачний", „Кочубей і Мазепа".

Композитор написав підручник теорії музики та кілька українських пісенників.

Помер С. Воробкевич (Данило Млака) 19-го вересня 1903 року.

У ПЕРШОМУ КВАРТАЛІ цього року продуктивність праці в З'єднаних Стейтах Америки зросла на 3.4 відсотка. Про це повідомило бюро статистики Департаменту праці. Таке квартальне зростання є найбільшим за останні два роки. Зростання продуктивности праці в січні-березні настало після зменшення на 4.1 відсотка продуктивності в останньому кварталі минулого року.

Василь Маркусь

УКРАЇНЦІ НА П'ЯТОМУ КОНТИНЕНТІ

(ВРАЖЕННЯ І СПОСТЕРЕЖЕННЯ)

I.

Моє шістнадцятиденне перебування в Австралії в листопаді-грудні 1985 року було дещо марґінальне, якщо не парадоксальне. Перебуваючи в країні кенґуру чи коали, я ніде не бачив тих живих символів цієї країни. Не кидав я там, ані не купив собі як сувенір, поворотного бумеранґу, що ним чи не кожен турист відзначає своє перебування на п'ятому континенті. Чудову різноманітну фльору та екзотичну пташню, якими славиться ця країна, бачив я не у дикій природі, десь у „буші", тільки в міських парках чи городах. У гущі людей по австралійських містах також не бачив я тубільців (абориґенів), які — хоч нечисельні — проте становить деяку проблему в інтеґраційних заходах австралійського суспільства. Навпаки, австралійські міста робили на мене враження найбільш европейських (білих) спільнот у новому світі з незначною домішкою орієнталів, іміґрантів мабуть з останніх двадцяти років. Значить, не бачив типової туристичної Австралії, а лиш таку, що мене спеціяльно цікавила.

∴

Хоч країна твердо заснована на англосаксонській культурній і правно-політичній традиції, творячи частину Коммонвелту, проте відчув я ще більше, як у Канаді, намагання сучасної інтелектуальної еліти та публічної опінії ствердити власну ідентичність, відмінну від Великобританії. У цьому відношенні за повоєнні роки зроблено чимало. Це помічається в орієнтації економічної політики, зокрема зовнішньої торгівлі, розвитку науки й університетів, у виникненні австралійської літератури, мистецтва, фільмів, у засобах інформації тощо. (Різними аспектами життя сучасної Австралії присвячено цілий випуск інтелектуального квартальника „Daedalus" (випуск, 1, весна 1985 р.) п. з. „Australia; Terra Incognita?")

Федеральна система влади, яка є синтезою американських впливів та автохтонного розвитку колоній й домініяльного правління (як Коммонвелту Австралії) найбільш ілюструє ориґінальність політичного ладу цієї країни, і саме ця форма політичного ладу видатно причинилася до виникнення австралійської нації. Геополітичне положення Австралії диктує її урядові вести власну політику в цьому реґіоні у стосунку до ближчих сусідів (Індонезія, Філіппіни Японія, Китай) чи дальших країн, які намагаються поширити свої впливи в Індійському океані (СССР). Але при всьому зусиллі зберегти самобутність і власну підметність (якщо не неприєднаність до бльоків), самі факти міжнародного життя вимагають від Австралії утримувати дружні взаємини, навіть забезпечитися союзом безпеки зі ЗСА та деякими іншими західніми державами), не зважаючи на деякі тертя з Францією через атомові випробовування останньої в Пацифіку).

Союз Австралії з Америкою приймається тут за очевидне, бо історія й сучасні інтереси обидвох країн заставляють їх стояти разом у сьогоднішній боротьбі за впливи й гегемонію у світовому маштабі. Не зважаючи на деякі розходження, годі говорити, що Австралія є протиамериканська, навіть за теперішнього лейбористського уряду, як і важко говорити, що вона є проамериканська, а вже поготів, що вона є сателітом Америки в цій частині світу. Просто, їх життєві інтереси і спільні вартості політичної культури зближують ці обидві віддалені від себе географічно країни і суспільства.

У внутрішній політиці Австралія (разом з Новою Зеляндією) є справжньою демократією у цьому віддаленому від европейсько-англосаксонського центру в австрало-азійському куті плянети. Подібно, як у Канаді, чи Великобританії, урядові більшості тут черґуються між двома найсильнішими партіями — лібералами (тут ця партія має консервативне спрямування) і лейбористами. Тепер, від 1983 року, лейбористи на чолі з Робертом Гоком є при владі. Здібний лейбористський лідер увійшов до національної політики з рядів профспілкових діячів й у виборчих кампаніях багато чого наобіцяв робітникам. Він також заявив, що Австралія припинить експорт уранію, бо це причиняється до атомової конкуренції серед великих потуг. Профспілки тут дуже сильні й у кожному спорі з працедавцями грозить страйками. Вони бажають зберегти прогресивне соціяльне законодавство, а навіть збільшити різні його пільги для нижчих кляс. Страйків в Австралії багато, із-за чого австралійська промисловість не дотримує конкуренції головно з північними азійськими сусідами. Зовнішня торгівля реєструє в останні роки замітний дефіцит у зовнішньому платному балянсі, а австралійський доляр зазнає останнім часом поважної інфляції.

Ліберальному урядові, мабуть, не було б легко боротися з цими явищами. Це краще виходить Гокові і лейбористам, що їм легше вдається обгнуздати профспілки, включно із запереченням власних виборчих обіцянок щодо уранію. Австралія далі його продає американцям і британцям, бо одна річ представляти моральну „цноту" у виборах, а інше керувати країною, гарантуючи її населенню добробуту і безпеку. Гок, спритний і прагматичний політик, має ще шанси в[illegible]рати й наступні вибори. Лідер опозиції Джон Говард назагал, слабший. Ліберали не мають програми, що викликувала б довір'я більшости. Тільки у двох стейтах лейбористи не мають більшости: в Тасманії при владі ліберали, а в Квінсленді Кавнтрі парти (Провінційна партія). Останній, це дуже консервативний стейт і тут лейбористи не мають шансів виграти.

„Пташиним летом" по австралійській Австралії

Не думаю писати дослівно про свої спостереження з літака, хоч і це було б цікаво, пролетівши над цим віддаленим і розлогим континентом понад 10,000 кілометрів. Радше бажаю закріпити кілька припадкових і поверхових вражень загально про країну і людей, хоч це не було головною метою моїх відвидин в Австралії.

Продовження буде.

В УНС...

(Закінчення зі стор. 1)

З бажаннями ще довгих років здоров'я і гострого пера привітав ред. І. Кедрина редактор З. Снилик, дякуючи Екзекутиві УНС і ред. О. Кузьмович за підготову цієї зустрічі із ювілятом.

На кінці забрав слово ред. І. Кедрин, який з питоменним собі дотепом говорив про свою щоденну працю журналіста, про постійне бажання писати на актуальні теми, яке і досі його не опускає, та примушує щоденно писати статтю.

Він теж згадав про свою останню книжку п.н. „У межах зацікавлення", яка саме появилася із вибором статтей в більшості друкованих вже тут на американській землі та підкреслив, що її появу завдячує ред. О. Кузьмович, яка переконала його про доцільність такої збірки та була її упорядницею. Ще одним „многоліттвіям" і врученням подарунків з нагоди дня народження, закінчилося це „родинне" свято в УНС, до якого прилучився Блаженніший Митрополит Мстислав, що саме прибув до приміщень УНС у справах своїх видань. Митрополит перебув деякий час у бюрі головного предсідника УНС д-ра І. Флиса із ювілятом і зложивши йому сердечні побажання передав, як окремий подарунок, преґарне видання Святого Євангелія з відповідною дедикацією.

Ред. І. Кедрин (посередині) з членами Екзекутиви і деякими учасниками полуденка.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ справедливости Едвин Міз сказав, що незабаром він зустрінеться з працівниками служби іміґрації і натуралізації, щоб вирішити справу про зменшення кількости лівійців, які проживають у З'єднаних Стейтах Америки. Згідно з офіційними даними, тепер в країні проживає біля 3,500 лівійців, з яких 1,700 є студентами. Е. Міз зауважив, що керівники країн, які входять до Европейської економічної спільноти, прийняли рішення зменшити кількість працівників амбасад Лівії. Під час зустрічі минулого тижня в Газі, Голляндія, з міністрами справедливости західньоевропейських країн Е. Міз повідомив їх, що ЗСА мають намір незабаром також прийняти рішення в цій справі.

В ЦЕНТРАЛЬНІЙ БІБЛІОТЕЦІ в Лос Анджелесі, яка є найбільшою публічною бібліотекою на Тихоокеанському узбережжі ЗСА, спалахнула пожежа, яка тривала шість годин. У вогні згоріли тисячі книг. В бібліотеці, яка має 60 років, зберігається 2,5 міл. томів. Вона відноситься до архітектурних пам'ятників, що перебувають під охороною держави. В 1967 році власті Лос Анджелесу зарахували її до історичних і культурних пам'яток.

БІЛЬШІСТЬ КЕРІВНИКІВ західньоевропейських країн дали зрозуміти, що їх позиція на нараді індустріяльних країн в Токіо буде набагато більше проамериканською, ніж в перші дні після налету літаків ЗСА на Лівію. І це президент Роналд Реґен відчує. Високопоставлений італійський чиновник, наприклад, заявив, що прем'єр-міністер Беттіно Краксі має намір поліпшити відносини зі З'єднаними Стейтами Америки, які тепер є найгіршими за весь післявоєнний час.

„Щойно..."

(Закінчення зі стор. 1)

даленні кількадесят миль від Києва.

Проф. О. Біланюк припускає, що інтенсивність радіяції піднесеться дуже сильно, але сьогодні ще всіх тих шкідливих наслідків не можна помітити та охопити. Щойно за кілька років побачиться наскільки більше захворінь рака буде в цілій тій околиці. Є певним, що їх буде куди більше, але це не означає, що кожна людина, яка тепер була чи буде наражена на таку небезпеку мусить захворіти. Немає сумніву, каже проф. О. Біланюк, що вибух мусів бути дуже сильним, коли покликано на допомогу і пораду фахівців із Швеції і Західньої Німеччини, тим більше що він з досвіду знає, що СССР має своїх добре вишколених у цій ділянці спеціялістів. В нуклеарній фізиці існує завжди риск, якого не можна передбачити. Ціла трагедія, на думку нашого співрозмовника, не була б взагалі відома на Заході, якби не дорога вітрів, які саме в цих днях йшли зі сходу на захід, а не навпаки. Але проф. О. Біланюк з притиском завважує, що уряд СССР зробив велику помилку, затаюючи справжню ситуацію, бо помимо засекречення, наслідки покажуться, а паніка, яка панує тепер у сателітних державах може сильно захитати довір'я до комуністичного велетня.

Проф. О. Біланюк звертає увагу на ринок збіжжя 30-го квітня у Чикаго, який виказав сильне підвищення цін, значить, думає проф. О. Біланюк, це є покажчиком, що поважно числяться із затруєнням українського чорнозему, а з тим зменшенням продукції плодів землі.

Все це покаже майбутнє і тому проф. О. Біланюк є обережний у своїх передбаченнях. Він постійно підкреслює цей великий риск, який існує з будовою нуклеарних реакторів, а з тим із нуклеарною енергією, яка може своєю радіоактивністю загрожувати людям та природі. Працюючи в цій ділянці, він уважає, що вже в недалекому майбутньому науковці таки знайдуть можливості забезпечити людство перед такими катастрофами.

Але тепер для нас ця катастрофа близька серцю, бо потерпіли наші земляки і наша Україна. Коли завважуємо, що ще більше болючим є безсильність надати допомогу, проф. О. Біланюк відповіає, що українські лікарі, інженери, фізики могли б заявити готовість допомоги, але лише через одну з міжнародних організацій, яка дістала б можливість безпосередньої допомоги пошкодженим.

Розходження...

(Закінчення зі стор. 2)

тільки українців і інших неросіян, але також жидів. А Ізраїль не був би постійно загрожений від арабських держав, яких підтримує Москва.

Та історії не можна завернути назад. Захід мусить в нинішніх умовах, до створення яких він у великій мірі сам спричинився, шукати способів оборони проти агресій російсько-совєтської імперії. І треба боронитися не тільки проти небезпеки третьої світової війни, але також проти терору, шпигунства і підривних акцій, у різних закутках світу.

ЩЕ ПРО ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ У ТРОЮ

У дописі „Трой вшанував Т. Шевченка" („Свобода", ч. 78 з 25-го квітня ц.р.) через недогляд не подано, що Наталка Дмитрук продеклямувала по-мистецьки зворушливу поему Т. Шевченка „Якби ви знали паничі"., що дитячий хор підготувала мґр Анна Базар.

І.Д.

ПРИБЛИЗНО 1.5 МІЛЬЙОНА чорних громадян Південно-Американської Республіки влаштували короткотривалий страйк, який, на думку спостерігачів, був одним з найбільш успішних страйків в тій країні. Його успіх треба завдячувати солідарності робітників, які зручно використали день 1-го травня, щоб заманіфестувати свою тверду волю далі боротися за цілковите знесення політики апартеїду від якої в останньому часі почав відступати уряд білої меншості.

ПОНАД 20,000 РОБІТНИКІВ, використавши першотравневе свято, влаштували антиурядову маніфестацію і протестували проти політики теперішнього президента Ель Сальвадору Хозе Наполеона Дуарте. Вони домагалися закінчення громадянської війни, яка триває вже шість років і поправи економічної ситуації. Очевидно, сам президент Дуарте, без збільшеної допомоги З'єднаних Стейтів Америки, зробити не може і тому треба передбачати дальші заворушення в тій країні, — кажуть політичні спостерігачі.

У ЛИВАНІ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ кровава розправа між поодинокими реваліизуючими між собою політичними групами, а найбільше між мусулманами-шіїтами, урядовою армією і християнською міліцією. Шіїти похвалилися що вони на протязі тільки трьох днів в кінці минулого тижня забили сім урядових міліціонерів і поранили біля 15 осіб. Уряд президента Аміна Ґемаєля зарядив негайне слідство цього вбивства, а християнська міліція у східній частині Бейрута погрозила, що відповідальні за вбивство будуть притягнуті до відповідальности.

ОПИТУВАННЯ ГРОМАДСЬКОЇ думки, проведене газетою „Вашінґтон Пост" спільно з телевізійною компанією Ей-Бі-Сі, показало, що абсолютна більшість американців підтримує рішення Роналда Реґена про налет на Лівію і підтримає Президента, якщо він вирішить атакувати Сирію і Іран в тому випадку, коли буде доказана причетність цих країн до тероризму. Опитування проводилося телефонічно від 24-го до 28-го квітня, тобто за десять днів після налету на Лівію, і американці могли обдумати всі „за" і „проти", а не відповідати на запитання поспішно. 76 відсотків відповіли, що одобрюють рішення Президента атакувати Лівію. В такому ж опитуванні, проведеному зразу після налету, рішення Президента одобрило 73 відсотки опитаних. За підтримку Р. Реґена висловилося 67 відсотків демократів, 73 відсотки незалежних і 87 відсотків републіканців. В післявоєнній історії країни ні один Президент не дістав під час своєї другої каденції такої підтримки американців, яку має тепер Р. Реґен.

АСИСТЕНТ ЗАСТУПНИКА секретаря Департаменту оборони в справах політичного плянування Майкл Пілсбері звільнений зі своєї посади за розголошення секретної інформації, яка стосується надання борцям за свободу в Анголі і Афганістані портативних ракет „Стінґер", кляси „земля — повітря". Перша стаття про ці ракети була надрукована в газеті „Вашінґтон Пост". Потім політичні оглядачі Роналд Еванс і Роберт Новак написали про це статтю, яку передрукували сотні американських газет. В статті говорилося не лише про надання ракет „Стінґер" антикомуністичним повстанцям Анголі і Афганістану, але і про поїздку директора Сі-Ай-Ей Вілліяма Кейсі в Африку. Метою поїздки було вивчити маршрут, яким ці ракети могли бути доставлені в Анголю. Автори статті писали, що ракети будуть доставлятися через Заїр.

ЛІДЕР АНҐОЛЬСЬКИХ повстанців Йонаш Савімбі, який кілька тижнів тому був у Вашінґтоні і дістав запевнення, що ЗСА нададуть йому допомогу у висоті 15 міл. дол., дав інтерв'ю західнім репортерам і розповів про допомогу, яку дістають повстанці Анґолі від З'єднаних Стейтів Америки. Лідер УНІТА сказав журналістам, що вже почали прибувати медикаменти, одяг, продукти. Однак він підкреслив, що повстанці потребують в першу чергу військової допомоги. „Я маю надію, — сказав Й. Савімбі, — що американський Уряд виконає взяте зобов'язання і ми дістанемо зброю".

ДО ВАШІНҐТОНУ З ОФІЦІЙНОЮ візитою прибуде начальник штабу китайської армії генерал Ян Чжі, який заявив репортерам, що буде намагатися встановити дружні відносини між арміями двох країн. В той же час китайський генерал сказав, що його візита не повинна розглядатися як акція, спрямована проти будь-якої третьої країни. Речники американської амбасади в Пекіні заявили, що вони не знають, які справи будуть обговорюватися на нараді, однак вважають, що мова йтиме про модерну зброю. В квітні у Вашінґтоні було оголошено про подаж Китаєві авіяційного військового обладнання на суму 550 міл. дол. Угода викликала різке заперечення зі сторони сенатора з Арізони Баррі Ґолдвотера, який вважає, що продаж зброї комуністичній державі суперечить крайовим інтересам ЗСА.

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ФІЛІППІН Сальвадор Г. Льорель заявив у розмові з державним секретарем Джорджом Шулцом в Індонезії, що уряд президента Коразон Акіно має великі політичні й економічні труднощі і тому потребуватиме багато більшої допомоги, як 150 мільйонів долярів, заповіджених президентом Роналдом Реґеном ще перед його поїздкою на Далекий Схід. Льорель заявив після того кореспондентам, що він має намір зустрінутись ще з президентом Р. Реґеном і обговорити з ним усі проблеми дальшої співпраці Філіппін із ЗСА.

УРЯД ВИАСИҐНУЄ 15.5 МІЛ. дол. на охорону Вашінґтону від тероризму. Плян включає будівлю залізного паркана навколо Капітолю, спеціяльне скло проти куль, електронічні апарати і сензори. Згідно з пляном також будуть обмежувати кількість людей, які входитимуть до будинку. Цю пропозицію мусить схвалити Конгрес.

Св. п. д-р Т. Воробець

Св.п. д-р Т. Воробець

У Чикаго 16-го лютого 1986 року відійшов у вічність д-р Тома Воробець.

Д-р Т. Воробець — уродженець Перемишлян, відомого бастіону української національної революції. Химерна доля дозволила йому брати участь в боротьбі за українську державу та цю державу організувати й закріплювати. Молодий Тома завжди, ще з наймолодших літ мріяв бути вояком і лікарем. Після закінчення нижчих гімназійних кляс в рідних Перемишлянах, він вчився далі у Відні, де відбував військовий вишкіл, підготову до служби в рядах Українських Січових Стрільців, до яких був прийнятий як один із наймолодших добровольців. Свій бойовий хрест він відбув в обороні львівської цитаделі, а далі під тиском польських військ опинився на сході.

Влітку 1919 року залишки його частини перейшли Збруч, а хорунжий Воробець дістав доручення провести усвідомну акцію і мобілізувати наших селян до Армії Української Народної Республіки. Група ця попала в оточення Червоної армії, далі слідував полон і военний суд ревтрибуналу. Це сталося в П'ятигорах, недалеко від Києва. Стандартним присудом в тих жорстоких часах була смерть через розстріляння. Вирок мав виконати відділ українських червоних кіннотників під командою комісара Гринька. Почувши українську мову своїх в'язнів, українські кіннотники відмовлялися бути катами своїх земляків. По довгих перипетіях була група привезена до табору поневолених коло Москви, де за одну зиму із 1,200 полонених померло 700 українців в наслідок плямистого тифу.

Весною 1921 року хорунжий Тома дістався через Барановичі до Львова, де вступив на медичний факультет Українського Тайного Університету. Через нагінку польської поліції він покинув Львів, перейшов нелегально кордон та вступив на медичний факультет при Карловому університеті в Празі, який в 1928 році закінчив дипломом доктора медицини. Він нелеґально повернувся до Львова і нарешті, нострифікував свій диплом в 1929 році у Вильні. Короткий час працював у Львові, а далі переїхав до Теребовлі, де перебрав практику по д-рові Грицькові Гарматієві, що був відомим лікарем, як теж чільним громадським діячем теребовельщини. Д-р Воробець зразу взявся не лише до лікарської справи, але також продовжував традицію свого попередника як громадсько-суспільний діяч, за що стягнув на себе увагу польської поліції.

В 1936 році д-р Тома одружився з Софією Гарматій, дочкою доктора Грицька та внучкою загальновідомого українського посла до „Руської Ради". В Теребовлі д-р Тома заснував Українське Гігієнічне Товариство та окремо піклувався порадню для матерей і дітей. Під час першої окупації Червоною армією д-р Тома переїхав, а радше втік до Львова, де всеціло присвятився праці і боротьбі з туберкульозою та співпрацював з Українським Науковим Туберкульозним Інститутом у Києві.

Настав бурхливий 1941 рік, рік найбільших українських сподівань і розчарувань. Факт проголошення відновлення української держави в червні 1941 року відкрив перед українськими лікарями, а зокрема перед д-ром Воробцем надії на світлий розвиток української медичної науки у молодій українській державі. Нові брунатні окупанти скоро перемінили ці надії в жахливе животіння „іберменшівським" чоботом.

Безконечні валки голодних і обідраних поворотців з фронтів йшли зі сходу на захід, а за ними тягнулися всякі недуги, і в першу чергу невідступний товариш зде мобілізованого вояка — тиф. Численні нужденні табори полонених за одну ніч заповнилися тисячами, а то й сотнями тисяч колишніх вояків, у великі мірі українцями. Відновлення так потрібного Червоного Хреста було з перших днів однією з найважливіших функцій передових людей. Д-р Воробець від самого початку став членом президії Українського Червоного Хреста, а після першої хвилі арештів чолових людей, з'вязаних з актом проголошення, він став урядуючим головою УЧХ. Про діяпазон праці тої інституції нехай послужить факт, що вже в жовтні був проголошений і відбувся крайовий день Українського Червоного Хреста. В тому самому часі шпиталі, клініки та навіть шпитальні коридори в західньоукраїнських містах, а в першу чергу у Львові, були дослівно завалені хворими на тиф.

Український лікарський світ з найбільшою посвятою і наражуючи своє життя рятував своїх і не-своїх братів. Багато наших товаришів були одними з перших трагічних жертв.

Новий окупант бачив в Українському Червоному Хресті потенційну небезпеку, тому заборонив і розв'язав цю таку необхідну українську інституцію спочатку в Києві, а пізніше у Львові. Д-р Воробець як „персона нон ґрата" взявся за нове діло, а саме — організацію туберкульозної клініки при Театинській вулиці. Клініка ця скоро стала сіллю в оці Ґестапо, а пізніше — базою постачання медичних засобів для українського революційного підпілля та УПА, яка щойно почала розгортати свої дужі молодечі крила. Д-р Тома мав багату кореспонденцію з тих жорстоких часів. Чи не найцінншим був власноручний лист від Слуги Божого Митрополита Андрея з подякою за труд і посвяту для терплячого українського народу.

Коли в дуже невідданих обставинах почала організуватися українська збройна сила, д-р Тома не лише дбав, щоб забезпечити українського вояка українським лікарем, але й сам ще раз вбрав військову уніформу та разом з набагато молодшим від себе відбув комплетний військовий вишкіл в рядах Української Дивізії, Української Національної Армії. В трагічному 1944 році, коли большевицька навала вдруге затопила українські західні землі, д-р Воробець з родиною подався на захід з вірою скоро повернутися додому.

Весна 1945 року принесла цілковитий розвал німецького „райху". Аліянтські бомби перетворили німецькі міста на гори розвалин та покручених залізяк, що поміж ними снували людські скелети колишніх в'язнів німецьких кацетів та безконечні валки залишенців і втікачів, що навіть не мали де переночувати й не знали свого завтрішнього дня. Найбільше тих жертв війни опинилося в Баварії та шукали кращої долі в Мюнхені. Тут недалеко головного залізничого двірця при вулиці Дахавер число дев'ять стояв майже до половини завалений будинок. Це було приміщення нового Українського Червоного Хреста та канцелярія Ліги українських політичних в'язнів. В тих руїнах ідейні українські активні люди з д-ром Т. Воробцем у проводі, підтримані колишніми політичними в'язнями, створили дуже потрібну установу, а саме: відновили Український Червоний Хрест. Через непорядок, а радше непоінформованість централі Червоного Хреста в Женеві, як теж із-за ворожих німецьких і большевицьких інтриґ, американська військова управа заборонила діяльність УЧХ. Д-р Воробець рішився на небезпечну подорож до Риму, до Владики скитальців Івана Бучка за допомогою і порадою. Без конечних документів, через три кордони, через снігами засипані Альпи, але з молодечим серцем місія вдалася, в наслідок чого створена, ще по сьогодні існуюча Українська Санітарно-Харитативна Служба. Діяльність цієї установи була багатогранною і можливою лише завдяки жертвенності багатьох осіб, а в першу чергу, д-ра Воробця. Тут велися часто завзяті переговори представників різних політичних середовищ та полагоджувався не один конфлікт. Тут йшла завзята праця розшуків родин, як теж подавалося допомогу примусово вивезеним, хворим, колишнім в'язням та потребуючим правної опіки.

Для багатьох з нас, які жили в Мюнхені, усі ті кімнати на Дахавер 9, були б порожні без д-ра Воробця, а замість всього цього гамору була б мовчанка без його розсудливого голосу. Коли українська еміґрація почала масово покидати Европу і шукати нового притулку за океанами, д-р Тома з родиною також переселився до ЗСА. Тут він від самого початку вирішив допомагати тим, що найбільше його допомоги потребували. Це були „шовні" індіяни в Оклагомі, що напевно згадують з вдячністю доброго білого батька з далекої країни українців. Від 1954 року д-р Воробець працював у різних ветеранських шпиталях та збагатив американську медицину своїм великим досвідом і знанням в ділянці туберкульози. Він же — усосіблення українського лікаря, один із основоположників УЛТПА та його почесний член, здисциплінований член українських ветеранських організацій, взірцевий парафіянин, відданий муж і добрий батько, а надусе — скромний, великий український патріот. Ми незвичайно горді, що нам довелося пережити разом з невіджалуваним д-ром Томою Воробцем деякі розділи його плодовитого життя. Нехай його шляхетні діла та такий прямий життєвий шлях будуть розрадою для скорбної родини, а для нас, його колег, наснагою і заохотою йти його слідами.

Д-р Мирослав Харкевич

НЕДАЛЕКО МІСЦЕВОСТІ Ля Фуенте в Ель Сальвадорі впав і розбився транспортовий літак і усі 37 осіб, переважно вояки урядової армії загинули на місці випадку. Речник уряду заявив, що летун мав трудноці приземлити літак з технічних причин і після короткого часу літак загорівся в повітрі.

Як українське Чикаґо зустрічало совєтських „церковників"

Так як можна було того сподіватися, одиноким „успіхом" вершинної конференції в Женеві виявився культобмін, і то в його найбільше примітивних формах.

Першою лінією наступу на наївного американського громадянина та на його релігійну індиферентність стали „совєтські церковники". Пробним тереном їх виступів було Чикаґо, а ініціятором цілої афери став Чикаґський Центр для відносин та вимін ЗСА—СССР, а спонзорами Крайова Рада Церков в ЗСА та Церковна федерація Чикаґо. Про особовий склад цих „установ" найкраще говорить їхня емблема, а саме: разом сплечені американський зоряний та червоний совєтський із серпом і молотом прапори, а прізвища ради директорів це правдиве „гу іс гу". Самі учасники цих ґастроль були лідери баптистських, лютеранських, російської православної, вірменської православної та грузинської православної церков в санах митрополитів і архимандритів. Виступали вони в новісіньких, за кожним разом свіжо випрасуваних рясах в камелавках з великими хрестами, з нагрудними хрестами, а деякі з орденами з портретом Леніна та червоними зірками на грудях. „Командиром" і речником тої групи був Митрополит Мінська і Білорусі Філярет, тут і там виступав Архимандрит Тіран та Алєксєй Бичков, генсек баптистів в СССР. Філярет є теж головою департаменту зовнішніх справ Російської Православної Церкви.

Ці непрошені і небажані гості, де б їх не привезли їхні господарі, стрічали українських та інших демонстрантів з великими кличами, летючками та морем обурення. Ці „церковні достойники" ні разу не користувалися головним входом, лише як щурі входили задніми воротами від завулків. Перша конфронтація відбулася перед Лютеранською теологічною школою, де „церковних достойників" привітала група демонстрантів, переважно українців, з представниками литовців, білорусів, та поляків. Телевізійні станції переводили інтерв'ю, а численні прохожі, навіть учасники зустрічі брали радо летючки та просили точніших інформацій, деякі телефонували на другий день та висловлювали дружні, цінні інформації про дальший перебіг зустрічей. Телевізійна станція, русло ч. 5, обширно коментувала ту маніфестацію, показуючи точно зміст транспарантів, як: „Не ломайте хліба з енкаведистами в священичих рясах", „Стережіться церковних совєтських достойників, бо йде КҐБ", „Такі, як ви ліквідували Українську Автокефальну Церкву", „Поверніть свободу релігії в СССР" та багато інших. Коментатор доволі обширно і об'єктивно дозволив речникові маніфестантів з'ясувати причину і ціль демонстрації, а коли митрополит Філярет відповів на його питання, що демонстранти це „пропаґандисти й бунтівники", коментатор закінчив інтерв'ю заувагою, що де б ці „церковні достойники" не пішли, то напевно українці підуть за ними й так дійсно сталося.

В суботу, 12-го квітня, мимо холодної і дощової погоди близько 400 демонстрантів чекали на совєтських „церковників" коло російської православної катедри, що міститься в українській околиці та є безпосередньо підчинена юрисдикції патріярха Пімена в Москві. Дійсне море транспарантів різного змісту та великі портрети помордованих Москвою українських католицьких Владик терпеливо чекали на „делеґатів". Масово прибули духовні отці майже усіх православних і католицьких парафій, як теж українські пастори. Було велике число української молоді, що прибула з нарад СУСТА та Ліги Української Православної Молоді. Тоді, коли демонстранти молилися під проводом отців та співали побожні пісні, молодь скандувала час від часу антикомуністичні українські патріотичні кличі, а ще інші роздавали летючки, приготовані Иллинойським Відділом УККА та Відділом Американських Приятелів АБН.

Коли надіхав автобус, повний „церковних достойників", українські демонстранти, що їх скріпили теж представники болгарів, лотишів, кубинців і поляків, спонтанно уформили шпалір, серединою якого вони мусіли пройти. Гості довгий час не знали, що їм робити, але врешті під опікою декількох цивільних енкаведистів, бо американська поліція не виказувала ніякого зацікавлення, пройшли із спущеними вниз очима та затисненими кулаками.

В середу, 16-го квітня, „совєтські церковники" стрінулися із своїми американськими партнерами в Еванстоні біля Чикаґо на спільних „екуменічних моліннях" в Першій об'єднаній методистській церкві, відомій з лібералізму та відкритих, просовєтських симпатій. Знову гості мусіли входити заднім входом, призначеним на виношення сміття, бо інші входи були стережені демонстрантами. Це були в першу чергу українці, так як попередньо, з транспарантами та летючками й гучномовцями, як теж група Етнічної американської ради зі своїми написами й кличами, яка завжди піддержує усі антикомуністичні акції, зокрема зорганізовані українцями. Була теж група молодих дуже голосних жидів, що домагалися дозволу для жидів на виїзд з СССР. Ми помагали їм скандувати „Лет аур піпл ґо", а вони скандували разом з нами: „Фрідом фор юкрейнієн чирчес" чи подібне. Прохожі, включно з запрошеннями протестантськими клериками уважно читали наші летючки та радо входили в приязну дискусію. В самій церкві, що може легко помістити 1,500 осіб, було точно 87 присутніх включно з деякими маніфестантами, що хотіли почути ці „моління". Головну гомілію виголосив митрополит Філярет, очевидно в російській мові. Він передав привітання від „совєтських церков", „совєтських віруючих", стара історія Політбюра про „совєтську людину". Перекладач очевидно говорив лише „Раша" та „рашан". Другим говорив вже відомий з попередніх ґастролів Бичков, що захоплювався ростом російського баптистського руху та його свобідним ростом, лише забув згадати, що щотретій в'язень совісти, це саме віруючі, переважно баптисти та ще й українські.

Слід ще згадати, що кожний з учасників цих „церковно-релігійних" показух покликався на „дух Женеви" та аж захлистався, щоб той „дух" піддержувати та поширювати на всі інші суспільні, громадські, економічні сектори. А для українських громад у вільному світі ще одна пригадка: будьмо уважні, бо напевно за „церковниками" посиплються на нас в „дусі Женеви" всі інші форми культобміну.

Н. Н.

ВЕЧІР НА ПОШАНУ В. СТЕЦЮКА НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка повідомляє, що заплянований вечір на пошану бл. п. проф. Василя Стецюка, який мав відбутись в суботу, 10-го травня ц.р. не відбудеться. З приводу важкої недуги дружини покійного В. Стецюка Марії-Квітки Стецюк вечір відкликано.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ГРУШКИК, член УНС Відд. 47-го ім. О. Басарабової у Бетлегемі, Па., померла 5-го січня 1986 року на 66-му році життя. Нар. 1920 року в Бетлегемі, Па. Членом УНС стала 1971 року. Залишила у смутку мужа Михайла, доньку Еленор; синів: Едвина, Григорія, Йосипа, Івана, Франка; сестер: Марію, Ольгу і Олену і трьох братів Михайла, Івана і Степана. Похорон відбувся 8-го січня 1986 року на цвинтарі Меморіял Парк в Бетлегемі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Гарас, секр.

ПАВЛО ШАБАТУРА, член УНС Відд. 156-го ім. Т. Шевченка в Честері, Па., помер 7-го січня 1986 року на 74-му році життя. Нар. 8-го серпня 1912 року в селі Бонишин, пов. Золочів, Зах. Україна. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Ярославу, доньку Гелен Ґотчак, сестер Катерину, Анну і Марію і внука Андрія. Похорон відбувся 11-го січня 1986 року на цвинтарі св. Петра і Павла у Спрингфілді, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Новак, секр.

ЮЛІЯ БОНДАР (Іваньо), член УНС Відд. 259-го ім. Рождества Пресвятої Богородиці в Чикаго, Ілл., померла 7-го січня 1986 року на 93-му році життя. Нар. 27-го липня 1893 року в Галичині. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку сина Степана, доньку Анну Осмеру, 6 внуків і 14 правнуків. Похорон відбувся 10-го січня 1986 року на цвинтарі Воскресіння в Джастис, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Юлія Ґуглик, секр.

ІВАН ФЕДАШ, член УНС Відд. 65-го ім. св. Володимира в Елізабеті, Н.Дж., помер 2-го грудня 1985 року на 72-му році життя. Залишив у смутку братів: Франка, Михайла і Петра і сестер: Марію, Анну і Еву. Похорон відбувся 5-го грудня 1985 року на цвинтарі Розгилл в Лінден, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Смит, секр.

ІВАН ВАСИЛЮКА, член УНС і довголітній секретар 284-го Відділу „Запорозька Січ" в Ст. Люїс, Ілл., помер 24-го грудня 1985 року на 75-му році життя. Нар. 7-го листопада 1910 року в Десладж., Мізурі. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Марію, доньок Патрикію, Мерілин і Каролину, 12 внуків і 3-ох правнуків. Похорон відбувся 30-го грудня 1985 року на цвинтарі Мавнт Кармел в Белвілл.

Вічна Йому Пам'ять!

К. Ченс, секр.

ЮЛІЯ ГРЕБІНЯК, член УНС Відд. 119-го ім. св. Богородиці в Кембел, Огайо, померла 23-го жовтня 1985 р. Нар. 21-го грудня 1912 року в Янґставні, Огайо. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку мужа Івана, доньку Мері Пішко і синів Василя, Йосифа і Михайла. Похорон відбувся 26-го жовтня 1985 року на цвинтарі Габбард Юніон в Габбард, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

